

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **R. B.**,
nar.,
státní příslušnost: Marocké království,
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2021, č. j. OAM-321/ZA-ZA11-LE24-2021,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledána jako nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a z tohoto důvodu bylo řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

2. Žalobce uvádí, že o mezinárodní ochranu požádal z důvodu, že byl v domovském státě nařčen z krádeže finančních prostředků ve výši 18 000 euro, je stíhán a reálně ohrožen trestem odnětí svobody na 10 let. Jeho žádost však byla zamítnuta. V minulosti se podílel na politických aktivitách na podporu protirežimního hnutí, kdy je žalobci známo, že domovský stát trestá takové aktivisty cestou smyšlených obvinění, přičemž tato praxe postihla i žalobce, který ve vlasti čelí trestnímu řízení spočívajícím ve vyšetřování finančního podvodu, respektive krádeže, ve spojení s účastí na nepovolené demonstraci, za což mu hrozí odnětí svobody. Žalobci je známo, že jej v domovském státě opakovaně vyhledávali tamní policisté, což jej utvrdilo v tom, že informace o trestním stíhání nejsou smyšlené. Žalobce je podporovatelem Hnutí 20. února, které vystupuje protirežimně, chce zavést demokratické principy na místo monarchistického systému.
3. Žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí, která pramení z toho, že se žalovaný nijak nezaobíral hodnocením první žádosti ani interpretací předchozího zamítavého rozhodnutí, a namísto toho komparuje stávající odůvodnění žádosti s první žádostí, ke které však nic podrobněji neuvádí, a tak není co porovnávat. Rozhodnutí porušuje § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Odůvodnění je dle žalobce povrchní, nevyplývá z něj, nakolik je domovský stát hodnocen jako právní stát poskytující policejní ochranu před nezákonnými projevy, například fyzické násilí věřitele.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však dospěl k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je opakovanou žádostí ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Po posouzení důvodů uvedených při podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a ani správní orgán neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by jmenovaný byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. K námitce, že se žalovaný v rozhodnutí nezabýval první žádostí o udělení mezinárodní ochrany, odkázal žalovaný na str. 3 a 4 rozhodnutí, kde se touto žádostí zabýval. Veškeré informace týkající se první žádosti žalobce jsou uvedeny ve správním spise. Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, sděluje k tomu žalovaný, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Žalovaný je přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Žalovaný správní orgán nezaznamenal takovou změnu bezpečnostní situace v Marockém království, která by žalovaného vedla k přehodnocení rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany v případě druhé žádosti. Žalobce v České republice podal již druhou žádost o mezinárodní ochranu, kdy tato skutečnost vede žalovaného k přesvědčení, že hlavním motivem žalobce je snaha o legalizaci jeho pobytu na území České republiky.
5. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
6. K žádosti žalobce uvedl, že nebyl členem politické strany či hnutí. Sleduje politickou situaci v Maroku, ale jinak se politicky neangažuje. Dříve se účastnil akcí Hnutí 20. února, nyní už ne. Je rozvedený, má jednoho syna. Má epilepsii, na což bere léky. Žádá z jiných důvodů než dříve. Nově zjistil, že jsou proti němu v Maroku nějaké žaloby. Zjistil to

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

v roce 2018. Byl nařčen, že s jinými osobami ukradl peníze z Western Union. Mělo to být 18 000 euro a mělo se to stát v březnu 2011. V ten den byly na ulicích nepokoje mezi hnutími podporujícími krále a republiku. Všichni obvinění se účastnili Hnutí 20. února. Zjistil také, že v roce 2018 dva lidé obvinění z krádeže byli zatčeni. Ostatní utekli. Nikdo ale nic neukradl, bylo to na ně ušité. Bojí se, že dostane 10 let vězení. Nejde jen o krádež, ale i ničení majetku. Ony dva lidi ještě neodsoudili, čekají, až zatknou všechny z gangu, a až pak je odsoudí. Zprávy má od rodiny. Jde o obvinění z krádeže, ničení majetku a účasti na demonstracích. Když byl v ČR, policie několikrát přišla do jeho bytu. Dvakrát v roce 2018 a jednou v roce 2019, ptali se, kde je. Řekli jim, že není doma. Syn strýce je u policie a potvrdil, že chtějí žalobce obvinít. Druhý důvod je, že má žalobce v ČR syna. K dotazu žalovaného, proč si žalobce myslí, že byl obviněn z krádeže po několika letech strávených v zahraničí, navíc, když již není politicky aktivní, uvedl, že je to z důvodu, že byl politicky aktivní a chtějí se mu pomstít. Dříve, když byl aktivní, v hnutí, chtěli jen lepší podmínky pro společnost, ale později žádali, aby se z Maroka stala republika.

7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
9. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1“*
10. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
11. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
12. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*
13. K námitce porušení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu soud uvádí, že tato namítaná porušení nenalezl. Žalovaný řádně zjišťoval skutkový stav, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v rámci řízení uvedl. Pokud nebyly zjištěny žádné nové relevantní skutečnosti, není toto porušením § 3 správního řádu. Žalobce nespecifikoval, jak konkrétně měla být daná ustanovení porušena, lze nicméně uvést, že: *„není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti, provedl potřebné důkazy, řešení přijaté žalovaným je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem případu. Vyšel ze zcela adekvátních podkladů odpovídajících všem požadovaným náležitostem. Jejich výčet žalovaný uvedl na straně dvě rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Také těmito kritériím podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují.

14. K námitce, že se žalovaný nezabýval hodnocením první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, soud uvádí, že tato námitka je zcela nedůvodná, jestliže předmětem řízení bylo posouzení žalobcovy druhé, tj. opakované žádosti. První žádost žalobce byla meritorně žalovaným posouzena v příslušném řízení včetně soudního přezkumu. Žalovaný naopak adekvátně provedl komparaci obou žádostí. Předpokladem posouzení relevance nových skutečností, ať již tvrzených či zjištěných, je mimo jiné jejich srovnání se skutečnostmi, které již byly předmětem zkoumání v první žádosti. V tomto ohledu žalovaný odpovídajícím způsobem nově tvrzené skutečnosti zasadil do kontextu skutečností uváděných v prvním řízení a své rozhodnutí řádně zdůvodnil.
15. Co se týče námítky, že se žalovaný nezabýval tím, nakolik je domovský stát hodnocen jako právní stát poskytující dostatečnou ochranu pře nezákonnými projevy, soud uvádí, že vzhledem k tomu, že se jednalo o opakovanou žádost, žalovaný nejprve provedl její posouzení ve smyslu přípustnosti, přičemž zkoumal, jsou-li zde adekvátní nové skutečnosti odůvodňující opětovný meritorní přezkum. Jelikož takové nové skutečnosti nenalezl, shledal žádost nepřipustnou a řízení zastavil. Žalovaný tak neprováděl meritorní zkoumání žádosti, a tedy se nezabýval ani hodnocením Maroka jako právního státu.
16. Institut opakované žádosti představuje ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu možnost opětovného meritorního posouzení žádosti, avšak pouze v odůvodněných případech. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č. j. 9 Azs 5/2009-65: „*Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti.*“
17. Aby mohla být žádost žalobce znovu meritorně posouzena, bylo třeba, aby ten uvedl nebo aby se v jeho případě objevily nové skutečnosti předpokládané zákonem o azylu. Ten stanoví dvě podmínky, které musí nové skutečnosti splňovat. Musí jít o skutečnosti, které bez zavinění žadatele nebyly v původním řízení zkoumány, a dále musí jít o takové skutečnosti, na základě kterých se lze domnívat, že by žadatel mohl být pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že by mu mohla hrozit vážná újma dle § 14a zákona o azylu.
18. Žalovaný uvedl, že žalobce v nynější žádosti uvádí naprosto stejné důvody jako v žádosti první, tedy fakt, že má v ČR syna, má epilepsii a obává se uvěznění z důvodu podpory Hnutí 20. února a účasti na demonstracích v roce 2011. K nově uváděné skutečnosti, že v roce 2018 žalobce měl zjistit, že v Maroku jsou proti němu vznesena obvinění z krádeže, ničení majetku a účasti na demonstracích v roce 2011, kdy má jít o vykonstruovaná

obvinění státními orgány ve snaze pomstít se za dřívější politický aktivismus, žalovaný uvedl, že se nejedná o novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu.

19. Přestože žalobce uvedl, že se o této skutečnosti dozvěděl v roce 2018, tedy po skončení prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany, jsou nová sdělení dle žalovaného toliko modifikací či gradací již dřív uváděných tvrzení ohledně hrozby zatčení a uvěznění pro politický aktivismus. Nejedná se tak o fakticky nové skutečnosti, které by nebyly předmětem zkoumání v přechozím řízení. Důvod žádosti je dle žalovaného stále stejný – obava z pomsty marockých státních orgánů za účast na událostech roku 2011. Žalovaný považuje žalobcovy výpovědi za nekonzistentní a má za to, že žalobce mohl skutečnosti, které se dozvěděl v roce 2018, nepochybně uvést již v soudním řízení vedeném u zdejšího soudu nebo v řízení před Nejvyšším správním soudem, což však neučinil. Žalovaný tak shledal, že v případě žalobce nevystaly žádné nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, ani žádné takové žalobce netvrdil. Jde pouze o pokračování dřívějšího příběhu. Žalovaný dodal, že od 22. 3. 2019 je naopak Maroko řazeno vyhláškou č. 328/2015 Sb. mezi bezpečné země původu.
20. Soud k tomu uvádí, že žalobce poprvé žádal o mezinárodní ochranu z důvodu, že chce být v ČR se svým synem. Současně byly důvodem jeho dřívější politické aktivity a problémy s úhradou finančních prostředků. V první žádosti se žalovaný detailně zaobíral jak politickou aktivitou žalobce, tak jeho rodinnými poměry. Všechny tyto otázky byly již v prvním rozhodnutí žalovaného posouzeny a rozebrány. Následně byla ve věci zdejším soudem zamítnuta žaloba žalobce proti prvnímu rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany (rozsudek č. j. 13 Az 2/2018 – 37 ze dne 7. 10. 2020, následovalo odmítnutí kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem pro nepřijatelnost (usnesení č. j. 1 Azs 400/2020 – 33 ze dne 31. 3. 2021).
21. Jde-li o žalobcem nově uváděnou skutečnost, že v roce 2018 měl zjistit, že jsou na něj ve vlasti vznesena obvinění z krádeže, ničení majetku a účasti na demonstracích, pro které by mohl být vězněn, soud ve shodě s žalovaným uvádí, že se nejedná o novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu.
22. Aby mohla být žalobcem uváděná skutečnost posouzena jako relevantní pro meritorní zkoumání žádosti, musela by naplňovat dvě výše uvedené podmínky, což se však nestalo, neboť přestože žalobce tato tvrzení dříve neuváděl, neboť mu údajně nebyly známy, má tvrzené obvinění bezprostřední souvislost s dřívějšími politickými aktivitami, jak zdůraznil i sám žalobce. Lze tak jen potvrdit závěr žalovaného, že jde spíše o doplnění či gradaci dříve uváděného azylového příběhu. Jakkoli jde nově ještě o obvinění z krádeže, sám žalobce sdělil, že se ve skutečnosti jedná o snahu státních orgánů jej postihnout za účast na demonstracích v roce 2011. Tato nová skutečnost tak sice žalobci nemusela být prvně známa, avšak jde toliko o doplnění dřívějšího příběhu o nové potíže. V tomto ohledu lze dodat, že dřívější problémy žalobce pramenící z jeho politických aktivit byly již meritorně posouzeny a jako azylově relevantní nebyly shledány. Soud také dodává, že zatímco v první žádosti žalobce uváděl, že je v Hnutí 20. února, nyní aktivní nadále není. Tedy jeho politická aktivita již není taková jako dříve, je-li vůbec nějaká. Žalobce navíc o nově tvrzených obviněních sdělil, že informace o nich má od přátel a lze se tak pouze domnívat, zda skutečně žalobce je ve vlasti obviněn z krádeže či nikoli. V každém případě má nová skutečnost přímou souvislost s předchozími problémy.

23. Žalobce jako důvod opakované žádosti tedy sdělil naprosto stejné motivy – touhu setrvat v ČR se synem a dřívejší politickou aktivitu. Obě tyto skutečnosti mu však již byly známy v době prvního řízení a jako takové byly také posouzeny, nenaplnují podmínky dle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
24. Z jednání žalobce je zjevná snaha o legalizaci pobytu v ČR, aby zde mohl i nadále žít. Pokud má však v úmyslu svůj pobyt zde legalizovat, je třeba postupovat nikoli cestou žádostí o mezinárodní ochranu, ale výhradně dle předpisů cizineckého práva, zejména dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*
25. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 4. 1. 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.